

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 24.5.2018
COM(2018) 315 final

2018/0162 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**zmieniająca dyrektywę 2008/106/WE w sprawie minimalnego poziomu wykształcenia
marynarzy oraz uchylająca dyrektywę 2005/45/WE**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2018) 239 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

1.1. Przyczyny i cele wniosku

Znaczenie czynnika ludzkiego dla bezpieczeństwa życia na morzu oraz ochrony środowiska morskiego zostało uznane na poziomie Unii na początku lat 90. XX wieku¹. Poprawa kształcenia i wyszkolenia marynarzy oraz wydawania im świadectw została uznana za szczególnie ważny krok w kierunku osiągnięcia wysokiego poziomu bezpieczeństwa. Na szczęblu UE osiągnięto to za pomocą dyrektywy 2008/106/WE, z późniejszymi zmianami², poprzez ustanowienie minimalnych standardów w zakresie wyszkolenia i kształcenia. Niniejsza dyrektywa włącza do prawa UE międzynarodowe ramy w zakresie wymogów dotyczących wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht, opracowane w ramach Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) i zalecane w Międzynarodowej konwencji o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht z 1978 r., z późniejszymi zmianami (konwencja STCW).

Dyrektywa 2008/106/WE obejmuje również wspólny mechanizm UE umożliwiający uznawanie systemów państw trzecich w zakresie kształcenia i wyszkolenia marynarzy oraz wydawania im świadectw. Ponadto zgodnie z wymogami dyrektywy Komisja ma obowiązek regularnie sprawdzać, z pomocą Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA), przestrzeganie przez państwa członkowskie i państwa trzecie wymogów odpowiednio dyrektywy 2008/106/WE i konwencji STCW.

Wspieranie mobilności zawodowej marynarzy w UE poprzez ułatwienie wzajemnego uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie było celem dyrektywy 2005/45/WE³. W dyrektywie wprowadzono uproszczoną procedurę uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie. Jej celem było zagwarantowanie, by wszyscy marynarze, którzy posiadają kwalifikacje w danym państwie członkowskim i odpowiednie świadectwa, mogli pełnić służbę na statkach pływających pod banderą innego państwa członkowskiego.

Dokonano oceny i stwierdzono, że obie dyrektywy są adekwatne do założonych celów i spełniają w znacznym stopniu pierwotne cele i oczekiwania. Zarazem ustalono jednak elementy, które ograniczają skuteczność i efektywność ram prawnych. Celem niniejszego wniosku jest rozwiązanie stwierdzonych problemów.

Nadrzędnym celem obecnej zmiany dyrektywy jest uproszczenie i uporządkowanie obowiązujących unijnych ram prawnych dotyczących wyszkolenia marynarzy i wydawania

¹ W konkluzjach z dnia 25 stycznia 1993 r. w sprawie bezpieczeństwa morskiego i zapobiegania zanieczyszczeniom Rada odnotowała znaczenie czynnika ludzkiego dla bezpiecznej eksploatacji statków. Ponadto w rezolucji z dnia 8 czerwca 1993 r. w sprawie wspólnej polityki bezpieczeństwa żeglugi morskiej Rada wyznaczyła cel wyeliminowania załóg niespełniających norm, a także określiła jako priorytetowe działania mające na celu poprawę wyszkolenia i kształcenia poprzez opracowanie wspólnych standardów w zakresie minimalnego poziomu wyszkolenia kluczowych członków załogi.

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/106/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie minimalnego poziomu wyszkolenia marynarzy (Dz.U. L 323 z 3.12.2008, s. 33). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/35/UE (Dz.U. L 343 z 14.12.2012, s. 78).

³ Dyrektywa 2005/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie wzajemnego uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 160).

im świadectw w celu: (i) zachowania spójności unijnych przepisów z międzynarodowymi ramami prawnymi; (ii) przekształcenia scentralizowanego mechanizmu uznawania państw trzecich w celu zwiększenia jego skuteczności i efektywności; oraz (iii) zwiększenia jasności prawa w odniesieniu do wzajemnego uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie.

1.2. Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki

Wniosek jest w pełni zgodny z celami strategii dotyczącej transportu morskiego do 2018 r.⁴, w której wezwano do ciągłego dostosowywania europejskich ram prawnych do konwencji STCW oraz ustanowienia równych warunków działania dla UE i państw trzecich przy wdrażaniu międzynarodowych ram prawnych. Ponadto od wprowadzenia dyrektywą 2005/45/WE systemu wzajemnego uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie przepisy dotyczące uznawania kwalifikacji zawodowych na podstawie dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁵ nie mają zastosowania do uznawania świadectw marynarzy na mocy dyrektywy 2008/106/WE.

1.3. Spójność z innymi politykami Unii

Wniosek gwarantuje jasność i uproszczenie obowiązujących przepisów, nie prowadzi do powstania zbędnych obciążeń oraz uwzględnia zmiany polityczne i społeczne na szczeblu europejskim i międzynarodowym. Wniosek jest w pełni zgodny z białą księgą z 2011 r. w sprawie przyszłości transportu⁶ dzięki zapewnieniu ujednoliconego wdrożenia wymogów konwencji STCW w Unii oraz równych warunków działania dla państw członkowskich i państw trzecich.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

2.1. Podstawa prawna

Z uwagi na to, że wniosek zmienia obowiązującą dyrektywę 2008/106/WE i uchyla dyrektywę 2005/45/WE, podstawą prawną pozostaje art. 100 ust. 2 TFUE (dawny art. 80 ust. 2 TWE) dotyczący środków w dziedzinie transportu morskiego.

2.2. Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Przepisy UE dotyczące wymogów w zakresie wykształcenia i wydawania świadectw marynarzom są w dużej mierze kształtowane w oparciu o wymogi międzynarodowe, stanowiące dla nich wzór, a mianowicie konwencję STCW. Ponieważ konwencja STCW została już przetransponowana do prawa Unii w całości i wszystkie państwa członkowskie są jej stronami, dyrektywę należy dostosować do ostatnich zmian międzynarodowych ram.

Biorąc pod uwagę globalny charakter żeglugi należy unikać konfliktu między zobowiązaniami międzynarodowymi państw członkowskich a ich zobowiązaniami unijnymi. W związku z tym zasadnicze znaczenie ma ujednolicono wdrażanie konwencji STCW w całej Unii, tak aby utrzymane były równe warunki działania dla państw członkowskich.

⁴ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Strategiczne cele i zalecenia w zakresie polityki transportu morskiego UE do 2018 r. (COM/2009/8).

⁵ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22).

⁶ Biała księga „Plan utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu – dążenie do osiągnięcia konkurencyjnego i zasobooszczędnego systemu transportu” (COM/2011/144).

Ponadto scentralizowany mechanizm uznawania państw trzecich obejmuje na poziomie Unii wynikający z konwencji STCW obowiązek państw członkowskich w zakresie oceny systemów wyszkolenia, kształcenia i wydawania świadectw w państwach trzecich, których świadectwa marynarzy są uznawane przez te państwa członkowskie. Ocena wykazała, że scentralizowany mechanizm przyczynił się do wyrównania szans między UE a państwami trzecimi, a jednocześnie doprowadził do znacznej redukcji kosztów w porównaniu z sytuacją, w której kontrole byłyby przeprowadzane w państwach trzecich indywidualnie przez poszczególne państwa członkowskie.

Proponowane przepisy zapewnią ujednolicone stosowanie międzynarodowych ram przez państwa członkowskie, a jednocześnie zagwarantują skuteczny podział dostępnych zasobów ludzkich i finansowych zaangażowanych w scentralizowany mechanizm uznawania państw trzecich.

2.3. Proporcjonalność

W świetle najnowszych zmian prawnych i zmian konwencji STCW wniosek dotyczący dostosowania obowiązujących wymogów unijnych do wymogów międzynarodowych, zwiększenia skuteczności scentralizowanego mechanizmu uznawania państw trzecich oraz doprecyzowania definicji świadectw marynarzy uznawanych między państwami członkowskimi, uznaje się za jedyne proporcjonalne i spójne rozwiązanie. Gwarantuje on, że obecny wysoki poziom bezpieczeństwa nie jest zagrożony, i umożliwia lepsze wykorzystanie dostępnych zasobów.

2.4. Wybór instrumentu

Dyrektywę uznaje się za najodpowiedniejszy instrument do osiągnięcia założonych celów. Określa się w niej wspólne zasady i ujednolicony poziom bezpieczeństwa, zapewnia egzekwowanie przepisów, ale pozostawia państwom członkowskim wybór prawnych i technicznych procedur stosowanych w każdym z nich. Proponowane środki odnoszą się w szczególności do minimalnych wymogów w zakresie wyszkolenia marynarzy i uznaje się, że dyrektywa pozostawia państwom członkowskim swobodę niezbędną do wprowadzenia, jeżeli uznają to za stosowne, zaostrzonych wymogów w ich systemach szkolenia.

3. WYNIKI OCEN *EX POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

3.1. Oceny *ex post*/kontrole sprawności obowiązującego prawodawstwa

W ramach programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT) Komisja oceniła unijne ramy regulacyjne dotyczące minimalnego poziomu wymogów w zakresie wyszkolenia i wydawania świadectw marynarzom oraz w sprawie wzajemnego uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie⁷. Ocena REFIT wykazała, że unijne ramy prawne dotyczące wyszkolenia i wydawania świadectw marynarzom w znacznej mierze osiągnęły swoje główne cele i pozostają aktualne. W szczególności ramy unijne przyczyniły się do wyeliminowania niespełniających norm załóg na statkach pływających pod banderą państw UE przez wzmocnienie morskiego kształcenia, wyszkolenia i wydawania świadectw, przy zapewnieniu równych szans dla marynarzy wyszkolonych w Unii i marynarzy zatrudnionych w Unii z państw trzecich przez ustanowienie scentralizowanego mechanizmu unijnego. Ponadto wzajemne uznawanie świadectw marynarzy na podstawie dyrektywy

⁷ COM(2018) 19.

2005/45/WE sprzyjało mobilności wśród marynarzy na statkach pływających pod banderą państw UE.

Ocena REFIT wykazała również pewne niedociągnięcia w zakresie skuteczności i proporcjonalności niektórych wymogów regulacyjnych, w tym następujących kwestii:

- a) Ramy administracyjne w zakresie uznawania oraz procedura ponownej oceny państw trzecich są niewystarczająco skuteczne i wydajne:
 - termin określony w przepisach dotyczących uznawania nowych państw trzecich jest nierealistyczny, ponieważ nie uwzględnia w wystarczającym stopniu wszystkich niezbędnych kroków proceduralnych;
 - dostępne zasoby finansowe i ludzkie zaangażowane w proces uznawania państw trzecich nie są wykorzystywane w sposób wydajny; obecnie procedura nie uwzględnia liczby kapitanów i oficerów z państw trzecich, co do których istnieje prawdopodobieństwo zatrudnienia;
 - procedura ponownej oceny państw trzecich nie jest przeprowadzana w sposób proporcjonalny. Termin ponownej oceny nie uwzględnia stopnia przestrzegania przez dane państwo wymogów konwencji STCW oraz liczby potwierdzeń wydanych przez państwa członkowskie.
- b) Brak jest jasności i pewności prawa co do zakresu systemu wzajemnego uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie.
- c) Dyrektywę 2008/106/WE należy dostosowywać w regularnych odstępach czasu do najnowszych zmian konwencji STCW. W związku z tym obecna procedura uwzględniania zmian konwencji STCW powoduje znaczne opóźnienia i stwarza ryzyko braku spójności prawa Unii z międzynarodowymi ramami prawnymi przez znaczny okres czasu.

3.2. Konsultacje z zainteresowanymi stronami

Ze względu na techniczny charakter proponowanego wniosku przeprowadzono ukierunkowane konsultacje. Czterotygodniowe konsultacje z ekspertami krajowymi w zakresie STCW, stowarzyszeniami armatorów oraz związkami zawodowymi marynarzy przeprowadzono za pośrednictwem ankiety internetowej. Zorganizowano warsztaty służące wymianie poglądów na temat proponowanych środków, w których uczestniczyły państwa członkowskie oraz europejskie stowarzyszenia armatorów i marynarzy. Podsumowanie konsultacji oraz szczegółowe informacje na temat uwag zgłoszonych w trakcie konsultacji zamieszczono w dokumencie roboczym służb Komisji towarzyszącym niniejszemu wnioskowi. Proponowane środki zostały poparte przez zdecydowaną większość ekspertów krajowych i zainteresowanych stron uczestniczących w konsultacjach. Jedynie zainteresowane strony reprezentujące armatorów wyraziły pewne obawy dotyczące przekształcenia scentralizowanego mechanizmu poprzez wprowadzenie do dyskusji między państwami członkowskimi tematu potrzeby uznania nowych państw trzecich. Niemniej jednak ich obawy zostały uwzględnione w ostatecznych środkach w celu uzyskania równowagi pomiędzy środkami na rzecz efektywności a potrzebą utrzymania konkurencyjności europejskiej floty, czego dokonano umożliwiając państwu członkowskiemu przedkładającemu wniosek jednostronne uznanie państwa trzeciego do chwili podjęcia decyzji o uznaniu.

3.3. Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej

Niniejszy wniosek opiera się głównie na danych zebranych w trakcie oceny przeprowadzonej w ramach programu REFIT, jak wskazano w dokumencie roboczym służb Komisji⁸.

Ponadto w ramach przygotowywania niniejszego wniosku zorganizowano warsztaty z ekspertami krajowymi i zainteresowanymi stronami. Specjalistyczną wiedzę techniczną uzyskano również wewnątrznie we współpracy z Europejską Agencją Bezpieczeństwa Morskiego.

Wyniki warsztatów i dyskusji z ekspertami krajowymi oraz opinie innych odpowiednich zainteresowanych stron zostały przedstawione w dokumencie roboczym służb Komisji, który towarzyszy wnioskowi.

3.4. Ocena skutków

Wniosek jest bezpośrednim skutkiem przeprowadzenia oceny REFIT, w wyniku której wskazano kwestie wymagające dostosowania do ram międzynarodowych, zwiększenia wydajności w odniesieniu do scentralizowanego mechanizmu uznawania państw trzecich oraz potrzebę jasności prawnej w odniesieniu do uznawania świadectw marynarzy. Oczekuje się, że przewidywane środki nie będą miały żadnych znaczących skutków (tj. poza pewnością, jasnością i uproszczeniem prawa) oraz że nie istnieją istotnie odmienne rozwiązania. Zgodnie z wytycznymi Komisji dotyczącymi lepszego stanowienia prawa nie przeprowadzono dogłębnej oceny skutków.

Niemniej jednak do wniosku dołączony jest dokument roboczy służb Komisji, w którym przedstawiono uzasadnienie proponowanych rozwiązań z technicznego i prawnego punktu widzenia, a także opinie zainteresowanych stron, z którymi skonsultowano się w trakcie przygotowywania tej inicjatywy.

3.5. Sprawność regulacyjna i uproszczenie

Ponieważ jest to zmiana obowiązującego aktu prawnego objętego realizowanym przez Komisję programem sprawności i wydajności regulacyjnej REFIT, Komisja rozważyła możliwości uproszczenia i zmniejszenia obciążeń.

Z analizy wynika, że uchylenie dyrektywy 2005/45/WE i dostosowanie dyrektywy 2008/106/WE do ram międzynarodowych pozwoli na znaczne uproszczenie.

Głównym elementem związanym ze wzrostem efektywności jest przekształcenie scentralizowanego mechanizmu uznawania systemów państw trzecich w zakresie wyszkolenia marynarzy i wydawania im świadectw. Wprowadzenie dyskusji między państwami członkowskimi na temat potrzeby uznania nowego państwa trzeciego zwiększy przejrzystość całego procesu w odniesieniu do potrzeby dokonania takiego uznania. Z uwagi na to, że przeprowadzona zostanie dogłębna analiza kosztów związanych z uznaniem w porównaniu z uzyskaniem przez flotę unijną przewagi konkurencyjnej w wyniku zatrudnienia marynarzy z danego państwa trzeciego, dostępne zasoby ludzkie i finansowe będą wykorzystane racjonalniej i efektywniej.

Ponadto przedłużenie okresu ponownej oceny już uznanych państw trzecich na podstawie określonych priorytetowych kryteriów uwolni zasoby, które są obecnie wykorzystywane

⁸ COM(2018) 19.

w nieefektywny sposób. W szczególności dostępne zasoby zostaną przekierowane z państw, które zapewniają niewielką liczbę marynarzy do floty unijnej i stanowią niewielkie zagrożenie dla bezpieczeństwa, do państw, które będą poddawane ponownej ocenie częściej z uwagi na to, że zatrudnianych jest z nich najwięcej marynarzy, których świadectwa wydano poza Unią.

Zgodnie z tym podejściem cofnięcie uznania państw trzecich, z których przez co najmniej pięć lat nie zatrudniono żadnego kapitana ani oficera we flocie unijnej, doprowadzi do uwolnienia zasobów na potrzeby uznania nowych państw trzecich dysponujących większym potencjałem zapewniania członków załogi do pełnienia służby na statkach europejskich. Ze względu na brak dostępnych danych oraz prawny charakter zmian elementy skutkujące uproszczeniem nie zostały ujęte ilościowo.

3.6. Prawa podstawowe

Wniosek nie ma skutków dla ochrony praw podstawowych.

4. WPŁYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu na budżet Unii.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

5.1. Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania

Niniejszy wniosek ma bardzo techniczny charakter w odniesieniu do środków, które mają zostać przetransponowane przez państwa członkowskie, przy czym zmienia jedynie nieliczne obowiązujące zobowiązania prawne. W związku z powyższym, w świetle niewielu działań, jakie państwa członkowskie mają podjąć w celu wdrożenia proponowanych środków, plan wdrożenia nie jest wymagany.

5.2. Dokumenty wyjaśniające (w przypadku dyrektyw)

Dokumenty wyjaśniające nie są wymagane, gdyż proponowane środki, które mają zostać przetransponowane przez państwa członkowskie, nie mają istotnego charakteru.

5.3. Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku

Definicje i zakres

W art. 1 wprowadza się zmiany w celu ustanowienia nowych definicji związanych z nowymi przepisami V/3 i V/4, wprowadzonych w załączniku do dyrektywy 2008/106/WE. Ponadto za konieczne – w związku z wprowadzeniem nowego art. 5b, a także w celu wyjaśnienia stosowania art. 8 w obecnym brzmieniu – uznano wprowadzenie nowej definicji „przyjmującego państwa członkowskiego”.

Również w art. 2 wprowadza się zmiany w celu uwzględnienia zakresu stosowania uchylonej dyrektywy 2005/45/WE.

Wzajemne uznawanie świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie

Dodano nowy art. 5b, tak aby uwzględnić system wzajemnego uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie. Art. 5b odzwierciedla głównie art. 3 uchylonej dyrektywy 2005/45/WE, wyjaśniając, jakiego rodzaju świadectwa uznaje się

wzajemnie w celu zezwolenia marynarzom, których świadectwa wydano w innym państwie członkowskim, na podjęcie pracy na statkach pływających pod banderą innego państwa członkowskiego.

Dostosowanie do ram międzynarodowych

Art. 12 oraz załącznik I uwzględniają nowo wprowadzone zmiany w konwencji STCW w zakresie nowych wymogów dotyczących wyszkolenia i kwalifikacji marynarzy pełniących służbę na statkach pasażerskich i statkach objętych kodeksem IGF i kodeksem polarnym.

Uznawanie świadectw marynarzy wydawanych przez państwa trzecie

W art. 19 wprowadza się zmiany w celu ustanowienia decyzji wykonawczej w sprawie potrzeby wszczęcia procedury uznania nowych państw trzecich. Ten nowy krok proceduralny umożliwi państwu członkowskiemu przedkładającemu wniosek przedstawienie powodów złożenia wniosku o uznanie, państwa członkowskie zaś będą miały okazję do dyskusji i podjęcia decyzji w sprawie wniosku.

Ponadto termin wydania decyzji w sprawie uznania państwa trzeciego zostaje wydłużony z 18 do 24 miesięcy, a w przypadku gdy państwo trzecie musi wdrożyć szeroko zakrojone działania naprawcze, w tym dokonać zmian przepisów, termin ten zostaje przedłużony do 36 miesięcy. Przedłużenie terminów nie powinno mieć negatywnych skutków, gdyż państwo członkowskie przedkładające wniosek jest uprawnione do jednostronnego uznania państwa trzeciego do momentu podjęcia ostatecznej decyzji w sprawie uznania państwa trzeciego.

W art. 20 dodaje się nowy ustęp wprowadzający odrębny powód cofnięcia uznania państwa trzeciego, jeżeli z państwa tego przez okres co najmniej 5 lat żadni marynarze nie zostają zatrudnieni we flocie unijnej.

Ponowna ocena państw trzecich

W art. 21 wprowadza się zmiany w celu zwiększenia odstępów czasu – do 10 lat – między ponowną oceną państw trzecich w oparciu o priorytetowe kryteria. Państwa trzecie, z których niewielu marynarzy znajduje zatrudnienie na statkach floty unijnej i które stanowią niewielkie zagrożenie pod względem bezpieczeństwa, powinny być poddawane ponownej ocenie w dłuższych odstępach czasu w porównaniu z państwami trzecimi, z których wielu marynarzy zostaje zatrudnionych we flocie unijnej.

Informacje na temat potwierdzeń poświadczających uznanie świadectw wydanych przez państwa trzecie

W art. 25a wprowadza się zmiany w celu umożliwienia wykorzystywania informacji przekazanych przez państwa członkowskie na temat liczby potwierdzeń poświadczających uznanie świadectw wydanych przez państwa trzecie na potrzeby cofnięcia uznania i ustalenia kolejności ponownej oceny państw trzecich. W tym samym duchu art. 5a zastępuje się w celu dostosowania go do nowego art. 25a.

Procedura wprowadzania zmian i procedura komitetowa

Art. 27 zmienia się w celu upoważnienia Komisji do zmiany, w drodze aktów delegowanych, odpowiednich przepisów dyrektywy 2008/106/WE tak, aby można było ją dostosować do przyszłych zmian konwencji STCW.

Art. 27a zastępuje się, aby dostosować go do Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.⁹

⁹ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 10.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**zmieniająca dyrektywę 2008/106/WE w sprawie minimalnego poziomu wykształcenia
marynarzy oraz uchylająca dyrektywę 2005/45/WE**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 100 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹⁰,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów¹¹,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Istotne znaczenie dla utrzymania wysokiego poziomu bezpieczeństwa morskiego oraz zapobiegania zanieczyszczeniu mórz ma podniesienie poziomu wiedzy i umiejętności marynarzy z Unii poprzez opracowanie szkoleń morskich i wydawanie świadectw marynarzom zgodnie z przepisami międzynarodowymi.
- (2) Szkolenie marynarzy i wydawanie im świadectw jest regulowane na poziomie międzynarodowym przez konwencję Międzynarodowej Organizacji Morskiej o wymaganiach w zakresie wykształcenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht z 1978 r. („konwencja STCW”), która została zaktualizowana w 2010 r. Kolejne zmiany konwencji STCW zostały przyjęte w 2015 r. i dotyczyły wymogów w zakresie wykształcenia i kwalifikacji marynarzy pełniących służbę na statkach objętych Międzynarodowym kodeksem bezpieczeństwa statków stosujących paliwo gazowe lub inne paliwa o niskiej temperaturze zapłonu (kodeks IGF). Ponadto w 2016 r. przyjęto zmiany w konwencji STCW w odniesieniu do wykształcenia i kwalifikacji marynarzy pełniących służbę na statkach pasażerskich i na statkach eksploatowanych na wodach polarnych.
- (3) Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/106/WE¹² wprowadza się postanowienia konwencji STCW do prawa unijnego. Wszystkie państwa członkowskie są sygnatariuszami konwencji STCW, a zatem ujednolicone wdrożenie ich zobowiązań międzynarodowych można zapewnić przez dostosowanie do konwencji STCW przepisów unijnych w zakresie wykształcenia marynarzy oraz

¹⁰ Dz.U. C z , s. .

¹¹ Dz.U. C z , s. .

¹² Dz.U. L 323 z 3.12.2008, s. 33.

wydawania im świadectw. W związku z tym szereg przepisów dyrektywy 2008/106/WE należy zmienić w celu uwzględnienia najnowszych zmian w konwencji STCW dotyczących wyszkolenia i kwalifikacji marynarzy pełniących służbę na statkach objętych zakresem kodeksu IGF, na statkach pasażerskich i na statkach eksploatowanych na wodach polarnych.

- (4) W celu uwzględnienia zmian na szczeblu międzynarodowym oraz zapewnienia szybkiego dostosowania przepisów unijnych do takich zmian należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów prawnych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej na potrzeby uwzględnienia zmian konwencji STCW przez aktualizację wymogów technicznych w zakresie wyszkolenia marynarzy i wydawania im świadectw. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja przeprowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje zostały przeprowadzone zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.¹³ W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te mają otrzymywać wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mają systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (5) Dyrektywa 2008/106/WE zawiera również scentralizowany mechanizm uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez państwa trzecie. Ocena w ramach programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT)¹⁴ wykazała, że od czasu wprowadzenia scentralizowanego mechanizmu państwa członkowskie osiągnęły znaczne oszczędności. Jednakże ocena wykazała również, że w odniesieniu do niektórych uznanych państw trzecich jedynie niewielu marynarzy zostało następnie zatrudnionych na statkach unijnych. W związku z powyższym w celu wydajniejszego wykorzystania dostępnych zasobów ludzkich i finansowych podstawą procedury uznawania państw trzecich powinna być analiza potrzeby takiego uznania, w tym oszacowanie liczby kapitanów i oficerów pochodzących z tego państwa, co do których istnieje prawdopodobieństwo zatrudnienia na statkach unijnych.
- (6) Biorąc pod uwagę doświadczenia zdobyte podczas stosowania procedury uznawania państw trzecich, w ramach oceny REFIT ustalono, że obecne ramy czasowe wynoszące 18 miesięcy nie uwzględniają złożoności procesu, który obejmuje kontrolę na miejscu, przeprowadzaną przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego. Uzgodnienia dyplomatyczne niezbędne do zaplanowania i przeprowadzenia takiej kontroli wymagają więcej czasu. Co więcej, okres 18 miesięcy nie wystarcza, w przypadku gdy państwo trzecie musi podjąć działania naprawcze i wprowadzić w systemie prawnym zmiany w celu spełnienia wymogów konwencji STCW. Z powyższych względów termin przyjęcia decyzji Komisji należy wydłużyć z 18 do 24 miesięcy, a w przypadku gdy państwo trzecie musi podjąć szeroko zakrojone działania naprawcze, w tym dokonać zmian przepisów prawnych, termin ten należy przedłużyć do 36 miesięcy. Ponadto, aby zachować elastyczność procedury uznawania, należy utrzymać możliwość tymczasowego uznania przez państwo członkowskie przedkładające wniosek systemu obowiązującego w państwie trzecim

¹³ Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej a Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa (Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 10).

¹⁴ COM(2018) 19.

w zakresie standardów wyszkolenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht.

- (7) W celu dalszego zwiększenia efektywności scentralizowanego systemu uznawania państw trzecich, ponowną ocenę państw trzecich, z których niewiele marynarzy znajduje zatrudnienie we flocie unijnej, należy przeprowadzać w dłuższych odstępach czasu, które należy przedłużyć do dziesięciu lat. Niemniej jednak wspomniany dłuższy okres do dokonania ponownej oceny systemu takich państw trzecich należy połączyć z priorytetowymi kryteriami, w których uwzględnia się kwestie bezpieczeństwa, przy zapewnieniu równowagi między potrzebą efektywności a skutecznym mechanizmem ochronnym w przypadku pogorszenia jakości wyszkolenia marynarzy w odnośnych państwach trzecich.
- (8) Informacje na temat marynarzy zatrudnionych z państw trzecich stały się dostępne na szczeblu Unii dzięki przekazywaniu przez państwa członkowskie przechowywanych w rejestrach krajowych odnośnych informacji dotyczących wydanych świadectw i potwierdzeń. Informacje te należy wykorzystywać nie tylko do celów statystycznych i kształtowania polityki, ale również w celu poprawy wydajności scentralizowanego systemu uznawania państw trzecich. W oparciu o informacje przekazywane przez państwa członkowskie uznane państwa trzecie, z których marynarze nie zostali zatrudnieni w flocie unijnej przez okres co najmniej pięciu lat, zostają wycofane z wykazu uznanych państw trzecich. Ponadto informacje te są również wykorzystywane do ustalenia kolejności ponownej oceny uznanych państw trzecich.
- (9) Przepisy dotyczące uznawania kwalifikacji zawodowych zgodnie z dyrektywą 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁵ nie mają zastosowania w odniesieniu do uznawania świadectw marynarzy na podstawie dyrektywy 2008/106/WE. Dyrektywa 2005/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁶ regulowała wzajemne uznawanie świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie. Jednakże definicje świadectw marynarzy określone w dyrektywie 2005/45/WE stały się nieaktualne w następstwie dokonanych w 2010 r. zmian konwencji STCW. W związku z tym należy zmienić system wzajemnego uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie w celu uwzględnienia zmian na poziomie międzynarodowym oraz wprowadzić nowe definicje świadectw marynarzy zawarte w dyrektywie 2008/106/WE. Ponadto w systemie wzajemnego uznawania należy również uwzględnić świadectwa zdrowia marynarzy wydane z upoważnienia państw członkowskich. W celu usunięcia niejasności i ryzyka wystąpienia niespójności między dyrektywą 2005/45/WE a dyrektywą 2008/106/WE wzajemne uznawanie świadectw marynarzy powinno być regulowane dyrektywą 2008/106/WE.
- (10) W celu zwiększenia jasności i spójności prawa należy uchylić dyrektywę 2005/45/WE, a dyrektywę 2008/106/WE należy odpowiednio zmienić,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2008/106/WE

¹⁵ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22).

¹⁶ Dyrektywa 2005/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzajemnego uznawania świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie oraz zmieniająca dyrektywę 2001/25/WE (Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 160).

W dyrektywie 2008/106/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 dodaje się punkty w brzmieniu:

„43. »przyjmujące państwo członkowskie« oznacza państwo członkowskie, w którym marynarze ubiegają się o akceptację lub uznanie ich świadectw;

44. »kodeks IGF« oznacza Międzynarodowy kodeks bezpieczeństwa statków stosujących paliwo gazowe lub inne paliwa o niskiej temperaturze zapłonu zdefiniowany w prawidła II-1/2.29 konwencji SOLAS;

45. »kodeks polarny« oznacza Międzynarodowy kodeks eksploatacji statków na wodach polarnych zdefiniowany w prawidła XIV/1.1 konwencji SOLAS;

46. »wody polarne« oznaczają wody Arktyki lub obszar Antarktydy zdefiniowane w prawidłach XIV/1.2–XIV/1.4 konwencji SOLAS.”;

2) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie pierwszym wprowadza się następujące zmiany:

„1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do marynarzy określonych w niniejszej dyrektywie, pełniących służbę na statkach morskich pływających pod banderą państwa członkowskiego z wyjątkiem.”;

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Art. 5b ma zastosowanie do marynarzy, którzy:

a) są obywatelami państwa członkowskiego;

b) nie będąc obywatelami państwa członkowskiego, posiadają świadectwo wydane przez państwo członkowskie.”;

3) art. 5a otrzymuje brzmienie:

„Do celów art. 20 ust. 8, art. 21 ust. 2 oraz do wykorzystania przez państwa członkowskie i Komisję w kształtowaniu polityki państwa członkowskie przedkładają Komisji co roku informacje określone w załączniku V do niniejszej dyrektywy na temat dyplomów i potwierdzeń poświadczających uznanie dyplomów. Na zasadzie dobrowolności państwa członkowskie mogą również przekazywać informacje na temat świadectw przeszkolenia wydanych marynarzom zgodnie z rozdziałami II, III i VII załącznika do konwencji STCW.”;

4) dodaje się art. 5b w brzmieniu:

„Artykuł 5b

Wzajemne uznawanie świadectw marynarzy wydawanych przez państwa członkowskie

1. Każde państwo członkowskie akceptuje świadectwa przeszkolenia i dokumenty potwierdzające wydane przez inne państwo członkowskie lub z jego upoważnienia w celu zezwolenia marynarzom na pełnienie służby na statkach należących do swojej floty.

2. Każde państwo członkowskie uznaje dyplomy wydane przez inne państwo członkowskie lub świadectwa przeszkolenia wydane przez inne państwo członkowskie kapitanom i oficerom zgodnie z prawidłami V/1-1 i V/1-2 załącznika I, potwierdzając ten dyplom lub to świadectwo celem poświadczenia jego uznania. Potwierdzenie uznania ogranicza się do charakteru, funkcji i poziomów kompetencji lub przeszkolenia przewidzianego w tym dyplomie lub świadectwie. Formularz potwierdzenia określony jest w sekcji A-I/2 punkt 3 kodeksu STCW.

3. Każde państwo członkowskie akceptuje, w celu umożliwienia marynarzom pełnienia służby na statkach należących do jego floty, świadectwa zdrowia wydane z upoważnienia innego państwa członkowskiego zgodnie z art. 11.

4. Państwa członkowskie zapewniają, by marynarzom przysługiwało prawo odwołania się od decyzji odmawiającej potwierdzenia lub akceptacji ważnego świadectwa lub dyplomu bądź w przypadku braku odpowiedzi, zgodnie z krajowym ustawodawstwem i procedurami.

5. Nie naruszając przepisów ust. 2, właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mogą nałożyć dalsze ograniczenia w zakresie charakteru, funkcji i poziomów kompetencji lub przeszkolenia w odniesieniu do żeglugi przybrzeżnej, o której mowa w art. 7, lub dyplomów alternatywnych wydanych zgodnie z prawidłem VII/1 załącznika I.

6. Nie naruszając przepisów ust. 2, państwo członkowskie może, w razie potrzeby, zezwolić marynarzowi na pełnienie służby w charakterze innym niż oficera radiowego lub operatora radiowego, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w Regulaminie Radiokomunikacyjnym, w okresie nieprzekraczającym trzech miesięcy, na statku pływającym pod swoją banderą, gdy marynarz ten jest w posiadaniu odpowiedniego i ważnego świadectwa wydanego i potwierdzonego przez inne państwo członkowskie, jednak jeszcze niepotwierdzonego do celów uznania przez zainteresowane państwo członkowskie.

W każdej chwili na żądanie udostępnia się dowód w formie dokumentu potwierdzający złożenie wniosku o potwierdzenie przez właściwy organ.

7. Przyjmujące państwo członkowskie zapewnia, aby marynarze ubiegający o uznanie świadectw dotyczących funkcji na poziomie zarządzania posiadali odpowiednią wiedzę na temat ustawodawstwa morskiego tego państwa członkowskiego, odnoszącego się do funkcji, do których pełnienia zostali dopuszczeni.”;

5) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każdy kapitan, oficer i operator radiowy będący w posiadaniu świadectwa wydanego lub uznanego na podstawie któregośkolwiek rozdziału załącznika I innego niż prawidło V/3 rozdziału V lub rozdział VI, pełniący służbę morską lub zamierzający do niej powrócić po okresie spędzonym na lądzie, aby w dalszym ciągu kwalifikować się do praktyki morskiej, musi w odstępach czasu nieprzekraczających pięciu lat:

a) spełniać wymogi dotyczące stanu zdrowia określone w art. 11; oraz

b) wykazać ciągłość kompetencji zawodowych zgodnie z sekcją A-I/11 kodeksu STCW.”;

b) dodaje się ust. 2b w brzmieniu:

„2b. Każdy kapitan lub oficer, na potrzeby dalszej praktyki morskiej na statkach eksploatowanych na wodach polarnych, musi spełniać wymogi określone w ust. 1 niniejszego artykułu oraz jest zobowiązany, w odstępach czasu nieprzekraczających pięciu lat, do wykazania ciągłości kompetencji zawodowych w odniesieniu do statków eksploatowanych na wodach polarnych, zgodnie z sekcją A-I/11 ust. 4 kodeksu STCW.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Każde państwo członkowskie porównuje standardy kompetencji wymagane od osób ubiegających się o dyplomy lub świadectwa przeszkolenia wydane przed dniem 1 stycznia 2017 r. ze standardami określonymi dla odpowiedniego dyplomu lub świadectwa

przeszkolenia w części A kodeksu STCW oraz określa, w stosunku do osób posiadających takie dyplomy lub świadectwa przeszkolenia, wymóg odbycia odpowiedniego szkolenia przypominające lub uaktualniającego lub poddania się odpowiedniej ocenie.”;

d) dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Każde państwo członkowskie porównuje standardy kompetencji, jakich wymagało od osób pełniących służbę na statkach stosujących paliwa gazowe przed dniem 1 stycznia 2017 r., ze standardami kompetencji określonymi w sekcji A-V/3 kodeksu STCW oraz w miarę potrzeb określa wymóg podniesienia kwalifikacji przez te osoby.”;

6) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwo członkowskie, które zamierza w drodze potwierdzenia uznać dyplomy lub świadectwa przeszkolenia, o których mowa w ust. 1, wydane przez państwo trzecie kapitanowi, oficerowi lub operatorowi radiowemu, w celu zezwolenia mu na pełnienie służby na statkach pływających pod banderą tego państwa członkowskiego, przedkłada Komisji wniosek o uznanie tego państwa trzeciego, wstępną analizę przestrzegania przez to państwo wymogów konwencji STCW, gromadząc informacje, o których mowa w załączniku II, w tym oszacowanie liczby kapitanów i oficerów z tego państwa, co do których istnieje prawdopodobieństwo zatrudnienia.

Po złożeniu wniosku przez państwo członkowskie Komisja podejmuje decyzję o wszczęciu procedury uznania tego państwa trzeciego. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 28 ust. 2.

W przypadku przyjęcia pozytywnej decyzji o wszczęciu procedury uznania Komisja, wspomagana przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego oraz przy ewentualnym udziale państwa członkowskiego przedkładającego wniosek, gromadzi informacje określone w załączniku II oraz dokonuje oceny systemów szkolenia i wydawania świadectw w państwie trzecim, o którego uznanie wpłynął wniosek, w celu sprawdzenia, czy dane państwo spełnia wszystkie wymagania konwencji STCW i czy podjęto właściwe środki w celu zapobieżenia wydawaniu fałszywych świadectw.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Decyzję o uznaniu państwa trzeciego podejmuje Komisja w drodze aktu wykonawczego. Ten akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 28 ust. 2, w ciągu 24 miesięcy od przyjęcia pozytywnej decyzji zgodnie z ust. 2.

Jeżeli zainteresowane państwo trzecie musi podjąć szeroko zakrojone działania naprawcze w celu spełnienia wymagań konwencji STCW, w tym dokonać zmian w ustawodawstwie, systemie kształcenia, wyszkolenia i wydawania świadectw, decyzja może zostać przyjęta w ciągu 36 miesięcy od przyjęcia pozytywnej decyzji, o której mowa w ust. 2.

Państwo członkowskie przedkładające wniosek może zdecydować o uznaniu państwa trzeciego jednostronnie do chwili podjęcia decyzji zgodnie z niniejszym ustępem. W przypadku gdy takie jednostronne uznanie ma miejsce, państwo członkowskie powiadamia Komisję o liczbie potwierdzeń uznania wydanych w odniesieniu do dyplomów i świadectw przeszkolenia, o których mowa w ust. 1, wydanych przez państwo trzecie do czasu przyjęcia decyzji o jego uznaniu.”;

7) w art. 20 dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. W przypadku braku przez okres dłuższy niż 5 lat potwierdzeń uznania wydanych przez państwo członkowskie w odniesieniu do wydanych przez państwo trzecie dyplomów lub świadectw przeszkolenia, o których mowa w art. 19 ust. 1, uznanie dyplomów i świadectw tego państwa zostaje cofnięte. W tym celu Komisja przyjmuje decyzje wykonawcze, zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 28 ust. 2, po powiadomieniu państw członkowskich, jak również zainteresowanego państwa trzeciego z co najmniej dwumiesięcznym wyprzedzeniem.”;

8) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa trzecie uznane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 3 akapit pierwszy, w tym również te, o których mowa w art. 19 ust. 6, są poddawane ponownej ocenie przez Komisję, wspomaganą przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego, regularnie i przynajmniej raz na dziesięć lat, w celu sprawdzenia, czy spełniają one odpowiednie kryteria określone w załączniku II i czy podjęto właściwe środki w celu zapobieżenia wydawaniu fałszywych świadectw.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja, z pomocą Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego, dokonuje ponownej oceny państw trzecich na podstawie priorytetowych kryteriów. Te priorytetowe kryteria obejmują:

a) dane dotyczących efektywności dostarczone w wyniku kontroli przeprowadzonej przez państwo portu zgodnie z art. 23;

b) liczbę potwierdzeń uznania wydanych w odniesieniu do dyplomów lub świadectw przeszkolenia wydanych zgodnie z prawidłami V/1-1 i V/1-2 konwencji STCW przez dane państwo trzecie;

c) liczbę instytucji kształcenia i szkolenia morskiego akredytowanych przez dane państwo trzecie;

d) liczbę programów zatwierdzonych przez dane państwo trzecie;

e) datę ostatniej oceny i liczbę niedociągnięć w zakresie kluczowych procesów stwierdzonych podczas ostatniej oceny Komisji;

f) wszelkie istotne zmiany w systemie szkolenia i wydawania świadectw marynarzom w danym państwie trzecim.

W przypadku nieprzestrzegania przez państw trzecie wymogów konwencji STCW, zgodnie z art. 20 dokonanie ponownej oceny danego państwa uzyskuje pierwszeństwo w stosunku do dokonania ponownej oceny innych państw trzecich.”;

9) art. 25a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje wymienione w załączniku V do celów art. 20 ust. 8, art. 21 ust. 2 oraz do wykorzystania przez państwa członkowskie i Komisję w kształtowaniu polityki.”;

10) w art. 27 wprowadza się następujące zmiany:

a) w akapicie pierwszym wprowadza się następujące zmiany:

„1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 27a, zmieniających załącznik V do niniejszej dyrektywy w odniesieniu do szczegółowych i odpowiednich elementów zawartości i szczegółów dotyczących informacji, które muszą być

przekazywane przez państwa członkowskie, o ile akty te ograniczają się do uwzględnienia zmian do konwencji STCW i kodeksu STCW i respektują gwarancje w zakresie ochrony danych. Takie akty delegowane nie mogą zmieniać przepisów dotyczących anonimizacji danych wymaganej przepisami art. 25a ust. 3.”;

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych, zgodnie z art. 27a, w celu zmiany załącznika I do niniejszej dyrektywy i wszelkich innych niezbędnych przepisów w celu dostosowania jej do nowych zmian konwencji STCW i kodeksu STCW.”;

11) art. 27a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 27, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia ... [*data wejścia w życie*] r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 27, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r.

5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 27 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

12) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Uchylenie

Dyrektywa 2005/45/WE traci moc.

Artykuł 3

Transpozycja

Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia [12 miesięcy po jej wejściu w życie] r. Niezwłocznie informują o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*